

ΟΙ ΝΕΟΙ ΤΗΣ ΥΔΡΙΑΣ

Θύμιος Λιδόγας

☆
Νερό στο δρόμο μου
σπασμός στα χείλη τὸ σωσίβιο
γέρνει ἡ ζωὴ ξεροβά — δεξιὰ στὸ κοῦνημα τοῦ
καραβιοῦ

Τόσα κύματα μόνο γιὰ μένα
καὶ κείνο τὸ φῶς ποὺ ἀγροπέφτει
τὸ μοναχικὸ ψαροπούλι
Τὴ ὁμορφιά θεέ μου.

Κι ἐγὼ νὰ φεύγω ἀλύπητα στὸ χρόνο
κομματιαστὰ στὴ σκέψη καὶ στὴν πράξη
σὰν τὰ σχισμένα κύματα τῆς προπέλας
ἕνας ἀφρισμένος κόσμος
ποὺ ρουφιέται χτυπιέται καὶ τρελαίνεται
ἀπὸ τὸ κάθε περαστικὸ βαπόρι
φεγγάρι δὲν ἔχει ἀποψη οὔτε μιὰ φέτα
σκοτάδι βαθύ.

Μὰ τί κοινὸς ἐκφράσεις
«Τὴ θάλασσα τὴ θάλασσα ποιὸς
θὰ μπορέσει νὰ τὴν ἐξαντλήσει».

Παναγιώτης Κερασίδης

☆
Τὰ μάτια μου δὲ μπόρεσαν
ν' ἀναπασθοῦν
στοῦ πλήθους τὴν δλάνοιχτη ἀντοχή.

Ἡ ἡμερὴ κίνηση τοῦ κορμοῦ τῆς
μαγνητίζεται
μὲς τὴν ἀκάλυπτη ἀντάρα,
καὶ δωρίζει τὸ φῶς τῆς
δίκαιης καὶ ἀναγκαστικῆς.
Δὲ σκέφτομαι τὴ κίνησή τῆς
οὔτε τὴ δικιά μου,
μόνο ξῶ τίς διακλαδώσεις τους
μὲ τὰ κόκκινα καὶ τὰ πράσινα φανάρια.
Κάθε μέρα ἔζησα,
τώρα κρατᾶω τὸν ἀέρα μου.

Μαρία Σουρούνη

☆
Δὲν καρτερῶ πιά
λεμονοανθοῦς καὶ ἀγάπη
Ζητῶ σπαθὶ γιὰ νὰ παλαίψω
ἀνθρώπους ν' ἀναμετρηθῶ.

Ἄγγελικὴ Ρήγα

☆
Κατάματα χύτταξα τὸ πορφυρὸ του πρόσωπο
πνιγμένο στὶς δλόχρυσες ἀχτίδες
ἢ εὐχή τῆς ἐκπλήρωσης μιάς ἐπιθυμίας
χάθηκε στὴ ροδισμένη ἀυγή.

Φανὴ Λαμπροπούλου

☆
Μικρὸς ὁ ἥλιος
γιὰ τίς φωτεινὲς σκέψεις
λεμονοανθοῦς καὶ ἀγάπη
Κατάματα χύτταξα τὸ πορφυρὸ του πρόσωπο

Ζητῶ τὴ στιγμή
τὴν ἀπιστή
σὲ μιὰ φλόγα

Ρενάτα Λαλιώτη

☆
Στὰ γόνατα τῆς ἀγάπης
ἀνατέλλει ἡ ἐλευθερία
καὶ μεῖς, στὸ θάμπος
τοῦ πρωινοῦ βαφτίσματος τῆς ἀνάστασης,
ἀνοίξαμε διάπλατα
τὰ μεγάλα μάτια
τῆς ἀβιγνῆς μας βπαρξῆς
καὶ ρουφιῆξαμε τὴ ματωμένη προσφορά.

Μαλαματιῆ Παππᾶ, Σιάτιστα

☆
Παίξαμε τότε
σὰν τὰ κύματα

Τρεῖς μῆνες τώρα ἀργότερα
ἐγὼ
ἔρημη καὶ μοναχικὴ
νὰ κλαίω βοιβά στὸ στοῦμα
καὶ ἐσὺ
χαμένος παντοτινὰ
στὸ χτέος.

Καὶ δὲν ἔμεινε πιά οὔτε ἐλπίδα.

Λένα Παναγιωτοπούλου

☆
Τὰ πουλιά ποὺ φεύγουν ἀπ' τὰ στήθη μου
καὶ ἔρχονται νὰ κορνιάσουν στὰ μάτια σου
φέρνουν τὴν ἀνατριχίλα τῶν σταχιῶν
στὸ ἄγγιγμα τοῦ ἀνέμου, τὴν ὄρα
τοῦ καλοκαιριώτικου ἀπομεσημεροῦ,
καὶ τραγουδᾶνε τὴν ἀνάσα τοῦ ἡλίου
ποὺ μόνο οἱ λευκὲς πεταλοῦδες
στοὺς ἴσκιους καταλαβαίνουν.

Τούτα τὰ σύννεφα ποὺ φεύγουν ἀπ' τὰ μάτια
μου
δὲν εἶναι νὰ θολώσουν τὸν οὐρανὸ τῶν γλάρων
ποὺ ἔχουν τὸ κουράγιο νὰ πετοῦν ψηλά
καὶ νὰ βλέπουν τί κρύβεις στὶς παλάμες σου.